

l'activitat exportadora? Per què no s'ha pensat en noves activitats industrials o tecnològiques?

—**I per què els grups d'esquerres es planyen tant de la política econòmica de Zapatero?**

—L'esquerra sempre té la capacitat de vendre que hi ha una lluita dels rics contra els pobres, que la dreta és la rica, i l'esquerra, la pobra. Aquest és un debat ideològic que no té cap sentit.

—**Econòmicament, Zapatero és...**

—Zapatero és un polític radical d'esquerres...

—?

— Sí, sí, sí... És un polític radical d'esquerres. És un polític d'esquerres radical, molt radical, que gràcies a CiU ha corregit alguna de les seues iniciatives econòmiques. Encara sort que ens ha necessitat per aprovar determinades reformes.

—**Heu afirmat, que a l'estat espanyol manen els sindicats.**

—Jo he dit que el senyor Zapatero és un ostatege dels sindicats.

—**Per extensió, doncs, manen els sindicats.**

—Bé... Els sindicats tenen una influència molt important en la política econòmica del senyor Zapatero.

—**Quan veu un sindicalista, Zapatero s'emociona.**

—Vull dir que no ha gosat reformar el mercat laboral... Cosa que no significa abaratir l'acomiadament! I no ho ha fet per l'amenaça d'una vaga general.

—**Descarteu la reforma.**

—Quan vulgui fer-la ja no hi serem a temps. És clar que no la farà, mentre els sindicats mantinguin aquesta posició. Si el ritme de creixement de la desocupació no s'atura, però, no tindrà cap més remei.

—**Us agradaria que tots els ministres foren com Miguel Sebastián?**

—La veritat és que amb ell, des del punt de vista industrial, ens hi entenem bastant bé. No en tenim cap queixa.

—**Doncs és un bon amic de Zapatero, el seu deixeble en classes d'economia...**

—No, no, no. Estic convençut, per exemple, que el ministre Sebastián està contra el tancament de la central nuclear de Garoña, i Zapatero no li fa cas.

Víctor Maceda

Joan Ridao és el portaveu dels tres diputats que ERC té a Madrid. El pacte sobre finançament "obre una nova fase de possibles acords" amb el PSOE, i recorda que "el govern de Zapatero és el màxim que pot donar Espanya quant a descentralització".

“Una sentència negativa no seria dolenta per a ERC”

En tancar amb Zapatero l'acord sobre finançament va sentir-vos com un dia Artur Mas?

—L'acord Mas-Zapatero va laminar l'Estatut, Mas va actuar d'esquena a la voluntat expressada pel 80% del Parlament de Catalunya, i nosaltres tan sols vam incidir a la part final del procés, dins d'una negociació entre govern i govern. No hi ha cap parió entre l'una cosa i l'altra, doncs. Nosaltres sempre hem confiat en el conseller Castells, que ha actuat amb molta fermesa. Com que l'última oferta del govern espanyol no satisfieia al cent per cent la voluntat d'Esquerra, vam demanar permís al govern de la Generalitat per citar-nos amb el govern de l'estat, que tenia un interès particular a dialogar amb nosaltres. En parlar amb el president i la vice-presidenta d'Economia, vam ser capaços d'aixecar una mica el llistó del finançament.

—**Vau fer mans i mànigues perquè Zapatero relleva Pedro Solbes ben prompte?**

—No, no vam influir-hi gens, però és clar que Solbes era un caixer incòmode, entestat a complir l'estabilitat pressupostària que va forjar com a comissari europeu d'Economia i refractari a restar marge de maniobra financera a l'estat. La proposta més bona que va posar sobre la taula no arribava a 5.000 milions d'euros, i nosaltres en demanàvem un mínim de 12.000... El president espanyol va veure clar que calia un relleu, i de fet la vice-presidenta Salgado ha introduït el canvi de mentalitat que li ha dictat Zapatero. L'actual ministre d'Economia i Hi-

senda és José Luis Rodríguez Zapatero.

—**La vostra alegria pel finançament no és compartida pels governs valencià i balear. ERC hi va pensar?**

—De moment, hem jugat el partit d'anada, i l'hem guanyat. No per golejada, perquè hi ha aspectes de l'Estatut que no es compleixen, però l'hem guanyat. Ara cal esperar el partit de tornada, que serà la LOFCA i la llei de cessió de tributs. Dit això, tot allò que beneficiava el Principat beneficiava també el País Valencià i no tant les Illes. Hem treballat sobre les xifres elaborades, després d'un treball intens, pel govern de Catalunya, un govern que havia posat tota la carn a la graella en aquest punt, cosa que no podia dir el govern valencià.

—**La negociació de la LOFCA pot causar sorpreses?**

—Sabem els antecedents del govern del PSOE... Cap dels qui hi han arribat a un acord no s'han sentit enganyats. Estarem molt amatents al partit de tornada. Encara sort que la plasmació del nou finançament anirà a cavall de la negociació pressupostària. L'aritmètica parlamentària és capriciosa: el PSOE ja no compta amb els vots captius del PNB i el BNG, i de nou mira cap al catalanisme. No m'imagino Zapatero president la UE amb els pressupostos prorrogats.

—**L'aprovació del finançament marca un punt d'inflexió en la relació PSOE-ERC, per tant.**

—No serem mai més un aliat estable i permanent del PSOE. Ara bé, l'any passat no hi havia ni la més remota possibilitat d'un acord en aquesta matèria, i

enguany el pacte sobre finançament obre una fase de possibles acords concrets, entre els quals el pressupostari. Som independentistes i sabem què dona de si el PSOE quant a model d'estat, però hem d'exigir un tracte fiscal just i equitatiu.

—N'hi haurà prou de complir el finançament pactat, perquè voteu sí als pressuposts?

—No. Ja hem fet arribat les nostres prioritats: la negociació del pressupost coincidirà amb la del futur model de gestió aeroportuària, i tot allò que implica; també hi ha el repte d'aconseguir 90 milions d'euros per a les polítiques d'R+D+I, com l'any passat va aconseguir el govern basc i com marca el nostre Estatut, i, finalment, nodrir un fons específic de beques per atendre les necessitats derivades del pla de Bolonya. També hi ha inversions de caire territorial, el garantiment del fons complementari per a l'aplicació de la llei de dependència, augmentar de 400 milions d'euros el fons extraordinari d'immigració... I, òbviament, les inversions necessàries per al correcte traspàs de rogalia.

—Vau votar contra el sostre de despesa per al 2010 i rebutgeu la pujada d'imposts. Això no impedirà que voteu no als comptes de l'estat?

—Vam votar contra el sostre per la desconfiança sobre el model de finançament i considerem que la política econòmica del govern espanyol és erràtica i espasmòdica. El xec de 400 euros o el de la natalitat no són prioritaris, en absolut. Actuen amb pedaços. Sobre la pujada de tributació a les rendes altes, ens sembla bé, però no volem que sigui conjuntural. Volem que facin una reforma fiscal progressista i progressiva.

—A la llarga reunió que vau tenir amb Zapatero el 25 de juny, vau ensumar-hi canvis econòmics profunds?

—Vam parlar de la situació política espanyola i catalana, vaig fer-li notar l'error que significava, per a la seva estabilitat parlamentària, no arribar a una entesa sobre finançament. N'era conscient, i em va parlar del cas de les illes Balears, val a dir-ho, però no del País Valencià, suposo que per raons de proximitat ideològica al govern de les Illes. Vaig dir-li que no descartàvem acords concrets amb el PSOE si acordava el finançament, la qüestió aeroportuària i la de rogalia, i que aleshores podríem entrar en allò que

FFF

a Madrid en diuen *senda de entendimiento*, cosa improbable fins ara...

—I se li van obrir els ulls...

—No ho crec [riu]. Encara remenàvem unes xifres molt baixes, encara no era conscient que calia fer l'esforç addicional que al final sí que va fer.

—A la campanya electoral espanyola us vau marcar tres reptes: publicació de les balances fiscals, nou finançament i potenciació de les polítiques socials. Dos de tres ja són una realitat.

—De vegades ens diuen que pequem de presumpció, però ha estat una batalla

guanyada per Esquerra. Aquests punts, els hem posats sobre la taula després d'una dècada en què ningú no ens creia, ningú no ho veia factible. Ara és l'hora de la política social. Amb la llei de dependència, el govern català ha entomat el 80% de la despesa. No pot ser, això.

—Una retallada de l'Estatut condicionaria la relació amb Zapatero?

—No demanem una resposta unitària de la societat catalana en defensa de l'Estatut, que considerem insuficient. Ho fem en defensa de l'opinió expressada pels catalans a les urnes de forma molt

majoritària. El nord de la nostra estratègia és el dret de decidir i anar construint formes d'estat. Si la sentència és adversa, sortirem al carrer com el qui més, però no ens ha d'obsessionar el marc legal: hi ha algunes peces perdudes a l'Estatut del 30 de setembre o de l'actual Estatut, que el Constitucional podria laminar, que hauríem de desplegar sense esperar la resposta de les institucions de l'estat. Si la sentència és negativa, el país se sobiranitzarà més, com ja va passar al debat estatutari. Cal tenir en compte que, per als objectius polítics d'Esquerra, això no seria dolent. I, és clar, no volem pas renovar un pacte polític amb l'estat ni iniciar una nova negociació estatutària. Tenim molt clar que la política que hem de seguir no variarà pel Constitucional.

—Ni que faça perdre eines de govern a Catalunya.

—No defenso una travessa permanent pel desert. Aquest país de tant en tant demana d'arribar a algun oasi, a alguna victòria. L'acord sobre finançament és un acord satisfactori: no és la victòria final, però es tracta d'un procés llarg. Per això, quan alguns exponents de l'independentisme d'aquest país defensen que la independència pot arribar prement un botó, no volen ser conscients de les dificultats del procés ni del país on vivim.

—Sense l'acord de finançament, un revés del Constitucional hauria fet perillar el govern d'entesa?

—S'equivoca el qui es pensi que la millor manera de solucionar els problemes és convocar eleccions cada vegada que hi ha un sotrac important a les relacions Catalunya-Espanya. La resposta ha de venir del Parlament de Catalunya, que va ser la instància parlamentària que el va validar. És curiós. Hi ha força desorientació sobre com reaccionar-hi: hi ha partits interessats a sortir al carrer per manifestar-se contra el govern català, com ara CiU; n'hi ha que volen sortir a defensar la independència del país —com si no hi sortíssim cada any i en uns altres moments... L'únic comú denominador que pot aplegar tothom és l'Estatut unitari del 30 de setembre.

—Joan Puigercós ha dit que Zapatero haurà de dimidir el càrrec si la retallada és notable. Hi esteu d'acord?

—Jo sóc el secretari general del partit que presideix Joan Puigercós. Si ho diu

ell, ja m'està bé.

—Demaniéu al Congrés la dimissió de Zapatero, doncs?

—Ho torno a dir: no vull prejutjar quina resposta hi hem de donar. Caldria que la resposta fos unitària, tant dels partits com de la societat civil. Hi ha un comú denominador, també, en el sentit que ha de ser el president de la Generalitat qui lideri la resposta unitària, cosa que no equival a acceptar tot allò que ell decideixi. Primer de tot caldrà veure si la retallada afecta parets mestres o només alguns envans... Sigui com sigui, insisteixo que el govern de Zapatero és el màxim que pot donar Espanya quant a descentralització política.

—El vostre company de grup Joan Tardà ha proposat un abandonament transitori dels seients que ocupeu al Congrés dels Diputats...

—És una proposta singular. Joan Tardà, com a historiador que és, ho planteja com una digressió històrica homologable a l'època de les bases per a un Estatut d'Autonomia, a l'època de la Mancomunitat. És una idea estimable, però no és cap proposta oficial d'Esquerra ni ens ho hem plantejat mai. Tardà ho fa com una reflexió a tenir en compte, simplement. N'he parlat amb ell, de fet.

—I la manifestació preventiva?

—Ningú no pot garantir que una manifestació multitudinària farà canviar el criteri del tribunal. El mal és servit des de la primera retallada. L'acord Mas-Zapatero és el pecat original.

—El ministre Caamaño ha dit que la pràctica totalitat de l'Estatut català és homologable als que s'hi han aprovat després. Això té relació amb les "pressions" que Esquerra diu que ha fet al govern espanyol perquè aquest, al seu torn, pressione la justícia?

—[Riu.] Caamaño posa el dit a la nafra quan apunta que hi ha articles recorreguts pel PP i el defensor del poble que figuren en uns altres estatuts. I, és clar, hem pressionat en més d'una ocasió el govern espanyol arran de l'atzucac que es vivia al Constitucional, a fi que en renovés els membres i que la majoria s'adigués més a l'actual majoria parlamentària a Madrid.

*Víctor Maceda
Àlex Milián*

Gaspar Llamazares
posseeix l'única acta
de diputat amb què
compta Esquerra Unida.
Es mostra contundent
en cas d'una possible
sentència restrictiva
del Constitucional
sobre l'Estatut català
i té clar que Zapatero
"vol continuar la seua
geometria variable; no
es decanta per fer cap
tomb a l'esquerra".